

орелътъ до синитѣ облаци, пушалъ се като стрѣла, ударилъ дървото съ гърди и го раздробилъ на малки частици.

— Вижда се, славний юнако, че ще трѣбва да ме хранишъ още една година, до дѣ събера прѣдишнитѣ си сили, казалъ пакъ орелътъ.

Най-послѣ минали се три години, три мѣсеци и три дни.

— Изнеси ме съ кончето пакъ при високата гора, казалъ орелътъ.

Излѣзи. Извилъ се орелътъ високо-високо въ сини небеса, спусналъ се като свѣткавица, съ все сили ударилъ гърди о най-грамадното джбово дърво и отъ връхчеца до корена го разбилъ на дребни прахолинки... Даже цѣлиятъ лѣсъ наоколо потрепиралъ...

— Благодаря ти, добрий юнако! Метни се върху гърба ми, азъ ще те отнеся край морето, да ти се отплати за сторенитѣ добрини!...

Яхналъ го ловецътъ. Понесли се надъ синьото море високо-високо...

— Погледни, юнако, синьото море! Голѣмо ли е?

— Колкото колело, отговорилъ ловецътъ.

Орелътъ слѣзалъ ниско, доближилъ се до водата, плесналъ крилѣ и отново литналъ още по-високо...

— Погледни, юнако, голѣмо ли е синьото море!

— Колкото кокоше яйце.

Спусналъ се пакъ орелътъ ниско и намокрилъ крайченцата на крилѣтъ си въ морскитѣ вълни, трепналъ крилѣ и отново литналъ още по-високо до сини небеса.

— Голѣмо ли е, юнако, синьото море?

— Колкото житено зрънце.

Орелътъ полека слѣзълъ долу и попиталъ:
„Какъ си, юнако, добръ ли ти бѣше?“